

TÌNH YÊU CỦA CHÀNG TRAI VÀ CÔ GÁI VIỆT

Cả cõi đời, cả vũ trụ cơ hồ rạo rực tê tái vì những tình, những cảnh băng khuâng chấp nối tự muôn vạn ngã trong tiềm thức mung lung của chàng trai Việt khi chàng gặp mình lại để đối diện với chính mình trong suy tư:

*Sông Thương nước chảy đôi dòng,
Đèn khêu đôi ngọn anh trông ngọn nào?
Muốn tắm mát thì lên ngọn Sông Đào,
Muốn ăn sim chín thì vào rừng xanh
Đôi tay vin cả đôi cành
Quả chín thì hái quả xanh thì đừng.
Ba bốn năm nay anh ăn ở trên rừng
Chim kêu vợ nót nửa mừng anh lại nửa lo
Sa chân lỡ bước xuống đò
Gieo mình xuống sập chớ lo nổi gì.*

Nhưng khi vào chuyện yêu đương – kể cả khi say đắm nhất – chàng trai Việt bao giờ cũng giữ được tính cách “đàn ông” của chàng, nghĩa là làm chủ lòng mình, làm chủ yêu đương mà ít khi để cho yêu đương mê hoặc thành ủy mị.

Có thể lời chàng dễ dàng chừng mực:
*Hỏi nàng đã kết duyên hài
Hay là liễu yếu đợi người văn nhân?
Hỏi xa anh lại hỏi gần,
Hỏi em phỏng độ đương xuân thế nào?
Thấy em là gái má đào
Lòng anh chỉ muốn ra vào kết duyên.
Có thể lời chàng nói tình tứ hơn chút nữa!
Cô kia cắt cỏ một mình
Cho anh cắt với chung tình làm đôi.
Cô còn cắt nữa hay thôi,
Cho anh cắt với làm đôi vợ chồng.*

Hoặc trang trọng hơn:
*Trên trời có đám mây xanh,
Ở giữa mây trắng chung quanh mây vàng,
Ước gì anh lấy được nàng,
Để anh mua gạch bát tràng về xây.
Xây dộc rồi lại xây ngang,
Xây hồ bán nguyệt cho nàng rửa chân.
Hoặc vẫn bay bướm mà vẫn nhẹ nhàng!
Gió đập cành tre, gió đánh cành tre
Chiếc thuyền anh vẫn le te đợi nàng
Gió đánh cành bàng gió đập cành bàng
Dừng chèo anh hát cô nàng nghe chẳng.*

Có khi chàng nêu lên những hình ảnh thoát tưởng như xa xôi rời rạc, sau cùng người ta mới thấy hấp dẫn lực nơi tình yêu chân thành và nồng nhiệt của chàng vẫn hút những hình ảnh đó kết thành một khối:

*Sơn Bình, Kẻ Góm không xa
Cách một cái quán cách ba quãng đồng.
Bên dưới có sông*